

Arrest

nr. 72 019 van 16 december 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke Integratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 23 september 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 10 augustus 2011 tot verwerping van een aanvraag om machtiging tot verblijf en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 24 augustus 2011.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. GUEDENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 26 april 2011 meldt verzoeker zich aan bij de gemeente Dilsen-Stokkem om een aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in te dienen in toepassing van artikel 61/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Verzoeker wordt op 26 april 2011 in het bezit gesteld van een document dat aantoont dat zijn aanvraag werd ingediend (bijlage 41).

1.3. Op 10 augustus 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot verwerping van de aanvraag om machtiging tot verblijf. Dit vormt de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“De aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op 26/04/2011 bij de burgemeester van 3650 Dilsen-Stokkem door (B. S.) geboren te inconnu op (...), onderdaan van India, verblijvende (...), in toepassing van art 9 al.2 en art.61/7 van de wet van 15 december 1980, gewijzigd door de wet van 15.09.2006 en art. 25/2 &1 van het KB van 08/10/1981 gewijzigd door het KB van 27/04/2007 is ontvankelijk, doch ongegrond.

MOTIVERING

Betrokkene beroept zich op art.61/7 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15.09.2006.

Art.61/71 van de voornoemde wet stelt echter duidelijk:

“§ 1. Wanneer een vreemdeling die houder is van een geldige EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene, afgegeven door een andere lidstaat van de Europese Unie op grond van de richtlijn 2003/109/EG van de Raad van de Europese Unie van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen, een aanvraag voor een machtiging tot een verblijf van meer dan drie maanden indient, moet deze worden ingewilligd, voorzover geen enkele reden van openbare orde of nationale veiligheid zich ertegen verzet, de vreemdeling niet is getroffen door een van de ziekten die de volksgezondheid bedreigen vermeld in de bijlage bij deze wet, en hij een van de volgende voorwaarden vervult:

1° een activiteit als werknemer of als zelfstandige uitoefenen in België;

2° een studie of een beroepsopleiding volgen in België;

3° met andere doeleinden naar België komen. (...)”

Er dient echter te worden opmerkt dat de Spaanse verblijfstitel die meneer voorlegt niet correspondeert met het uniforme model van een geldig EG verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene afgeleverd door Spanje.

De richtlijn 2003/109/EG van de Raad van 25 november 2003 voorziet dat de vergunning wordt afgegeven volgens de voorschriften en het standaardmodel van Verordening (EG) nr.1030/2002. Deze vergunning mag alleszins worden afgeleverd onder de vorm van een kaart, zoals in België (roze-blauw-roze), of onder de vorm van een sticker aangebracht in het paspoort van de vreemdeling. Indien de verblijfsvergunning niet voorzien is van de vermelding EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen” in de respectievelijke landstaal van de lidstaat zal het statuut niet worden toegekend.

Overwegende dat in het Spaans de nationale vermelding op het uniforme model waarvan sprake de frase “permiso de residencia de residente de larga duración-CE” of verkort: “residencia larga duración CE” dient te luiden.

De vermelding ‘residencia larga duración’ zoals op de voorgelegde kaart van betrokkene stemt niet overeen met de vereiste vermelding zoals voorzien op het uniforme Spaanse model. De term ‘residencia larga duración’ dient immers tengevolge de wijzigingen in de Spaanse wetgeving dd.11/12/2009 (“disposiciones adicionales de la ley orgánica2/2009, de 11 de diciembre”) gelijkgesteld te worden met een ander Spaans permanent verblijfsstatuut (“residente permanente”) en aldus niet met het verblijfsstatuut EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen’. De aanvraag dient derhalve te worden verworpen.

Bijgevolg dient de vreemdeling:

“gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem op heden betekend”

1.4. Op 24 augustus 2011 wordt tevens een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd aan verzoeker. Dit vormt de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, [...] genomen op 10.08.2011

wordt aan de genaamde (B. S.), geboren te inconnu op (in) 17.06.1968, van India nationaliteit, het bevel gegeven om binnen de dertig dagen, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten: Griekenland, Oostenrijk, Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal, Noorwegen, Zweden, IJsland Finland en Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Italië, Tsjechië, Malta en Zwitserland tenzij hij(zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN(EN) VAN DE BESLISSING : (2)

0 - artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 2 : verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van de wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet werd overschreden.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, de artikelen 61/7, §1 en 62 van de Vreemdelingenwet alsmede van de richtlijn 2003/109/EG van de Raad van de Europese Unie van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de verzoeker in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

In casu heeft verzoeker kennis kunnen nemen van de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing, doch volgens verzoeker heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris ten onrechte de aanvraag om verblijfsmachtiging ongegrond verklaard.

Verzoeker betwist aldus niet het loutere feit van de formele motiveringsverplichting, maar wel de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de machtiging tot verblijf conform artikel 9 al 2 en 61/7 van de Vreemdelingenwet, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel dient dan ook onder meer vanuit dit oogpunt te worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

In casu is NIET voldaan aan de materiële motiveringsplicht, want:

a)

Verweerster verwijst in de bestreden beslissing naar de toepassingsregels voorzien in artikel 61/7 van de Vreemdelingenwet en de richtlijn 2003/109/EG van de Raad van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen, waarin de voorwaarden worden opgesomd waaraan een vreemdeling moet voldoen die houder is van een geldige EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene, afgegeven door een andere lidstaat van de Europese Unie.

b)

Volgens verweerster dient verzoeker deze vergunning te krijgen onder de vorm van een kaart (zoals in België roze blauw roze), of onder de vorm van een sticker aangebracht in het paspoort van de vreemdeling. “Indien de verblijfsvergunning niet voorzien is van de vermelding “EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen” in de respectievelijke landstaal van de lidstaat zal het statuut niet worden toegekend.”

c)

*In casu legt verzoeker een attest voor, afkomstig van de gemachtigde van het Ministerie van Binnenlandse Zaken van Spanje, waarin zeer duidelijk en expliciet wordt geattesteerd dat verzoeker een EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen heeft ontvangen “een zogenaamde *residencia larga duración-CE*”;*

d)

*In de bestreden beslissing motiveert verweerster niet waarom het neergelegde attest afkomstig van het Ministerie van Binnenlandse zaken van met het verblijfsstatuut van verzoeker. Verzoeker is van mening dat hij met alle middelen van recht mag aantonen dat hij het statuut “*residencia larga duración CE*” heeft verkregen in Spanje, en volgens verzoeker is het volgens de regels voorzien in de Richtlijn 2003/109/EG van de Raad van 25 november 2003 niet verboden om het bewijs van het bestaan van dergelijke vergunning te mogen leveren met alle middelen van recht, inclusief een attest uitgevaardigd door de gemachtigde van de EU-overheid waar men dit specifieke statuut heeft verkregen.*

e)

Verweerster motiveert in casu niet waarom de attestatie zoals bijgebracht door verzoeker geen voldoende bewijs van het bestaan van een rechtsgeldige EG-verblijfsvergunning voor een langdurig ingezetene in de zin van artikel 61/7 van de Vreemdelingenwet zou zijn.

Door haar weigering om de beslissing te erkennen van een andere Europese Overheid die reeds in september 2010 een EG-vergunning heeft toegekend aan verzoeker als langdurig ingezetene, miskent verweerster de rechtsregels voorzien in de Richtlijn 2003/109/EG van de Raad van de Europese Unie van 25 november 2003.

“De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsverschrijding genomen (R. v. St., 4 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R. v. St., 30 september 1960, Janssens, nr.8094; R.v.St., 23 november 1965, stad Oostende. nr. 11.519).

Om deze redenen vraagt verzoeker de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om de bestreden beslissing dd. 24.08.2011 van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, waarin de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 al.2 en artikel 61/7 van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, te vernietigen.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding in het artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De voormelde artikelen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift immers zelf toe dat hij kennis heeft kunnen nemen van de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissingen en hij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.3. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.4. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301).

2.5. Verzoeker betoogt in essentie het niet eens te zijn met de eerste bestreden beslissing en legt een attest voor, afkomstig van het Ministerie van Binnenlandse Zaken van Spanje, waarin volgens hem zeer duidelijk en expliciet geattesteerd wordt dat hij een EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen heeft ontvangen, een zogenaamde ‘résidentia larga duración-CE’. Verzoeker stelt dat in de bestreden beslissing geenszins gemotiveerd wordt waarom dit attest geen geldig bewijs zou zijn inzake zijn verblijfsstatuut. Verzoeker meent dat hij dit bewijs met alle middelen van recht, en aldus met het voorgelegde attest, mag leveren.

2.6. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker zich op 26 april 2011 heeft aangemeld bij de gemeente als ‘langdurig ingezetene’ teneinde een aanvraag in te dienen om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 61/7 van de Vreemdelingenwet. Ter staving van zijn aanvraag legde verzoeker volgende stukken voor:

-zijn Indiaas paspoort

- zijn Spaanse verblijfskaart met vermelding: 'RESIDENCIA LARGA DURACION AUTORIZA A TRABAJAR'.

Samen met de positieve woonstcontrole wordt de aanvraag met voormelde stukken nog diezelfde dag doorgestuurd naar de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid. Op 29 juli 2011 maakt de gemeente nog volgende bijkomende stukken over:

- toekenning arbeidskaart,
- medisch attest,
- uittreksel centraal strafregister van het Spaanse ministerie van Justitie.

Op 10 augustus 2011 wordt de aanvraag van verzoeker verworpen omdat zijn Spaans verblijfsstatuut niet gelijkgesteld kan worden met de vereiste EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen.

2.7. Artikel 61/7, § 1 van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de eerste bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"Wanneer een vreemdeling die houder is van een geldige EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene, afgegeven door een andere lidstaat van de Europese Unie op grond van de richtlijn 2003/109/EG van de Raad van de Europese Unie van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen, een aanvraag voor een machtiging tot een verblijf van meer dan drie maanden indient, moet deze worden ingewilligd, voorzover geen enkele reden van openbare orde of nationale veiligheid zich ertegen verzet, de vreemdeling niet is getroffen door een van de ziekten die de volksgezondheid bedreigen vermeld in de bijlage bij deze wet, en hij een van de volgende voorwaarden vervult:

- 1° een activiteit als werknemer of als zelfstandige uitoefenen in België;
- 2° een studie of een beroepsopleiding volgen in België;
- 3° met andere doeleinden naar België komen.

Het bewijs van de voorwaarde bedoeld in het eerste lid, 1°, is geleverd indien hij bewijst dat hij gemachtigd is om in België te werken of dat hij vrijgesteld is van deze machtiging en dat hij, al naar het geval, een arbeidsovereenkomst, een voorstel voor een arbeidscontract of de documenten die zijn vereist om een activiteit als zelfstandige uit te oefenen bezit, en op grond van deze activiteit stabiele, regelmatige en toereikende inkomsten ontvangt of kan ontvangen om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de overheden.

Het bewijs van de voorwaarde bedoeld in het eerste lid, 2°, is geleverd indien hij voldoet aan de voorwaarden bepaald in de artikelen 58 tot 60.

Het bewijs van de voorwaarde bedoeld in het eerste lid, 3°, is geleverd indien hij bewijst dat hij beschikt over stabiele, regelmatige en toereikende inkomsten om zichzelf en zijn familieleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de overheden, en indien hij bewijst dat hij beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België dekt.

De regels bedoeld in het eerste lid, zijn niet van toepassing als de langdurig ingezetene in het Rijk wenst te verblijven als gedetacheerd werknemer van een dienstverstrekker gevestigd in een andere lidstaat grensoverschrijdende diensten."

2.8. In casu wordt niet betwist dat verzoeker een Spaanse verblijfskaart heeft overgemaakt doch de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid oordeelde dat dit document niet correspondeert met het uniform model van een geldige EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene afgeleverd in Spanje, hetgeen echter vereist is om in aanmerking te komen voor een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden als langdurig ingezetene in een andere lidstaat van de Europese Unie op grond van de Richtlijn 2003/109/EG van de Raad van de Europese Unie van 25 november 2003. De Raad stelt vast dat de verblijfskaart die verzoeker heeft neergelegd bij zijn aanvraag inderdaad enkel melding maakt van een verblijfsrecht van lange duur doch nergens melding maakt van de vermelding "EG-langdurig ingezetene" zoals vereist door de voormelde richtlijn, en meer bepaald door artikel 8 van deze richtlijn. Verzoeker toont met zijn betoog geenszins aan dat deze vaststelling onjuist is. Aldus oordeelde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op een kennelijk redelijke wijze dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden voor de toekenning van de machtiging tot verblijf als langdurig ingezetene.

2.9. Waar verzoeker bij zijn verzoekschrift een attest voegt *“afkomstig van de gemachtigde van het Ministerie van Binnenlandse Zaken van Spanje, waarin zeer duidelijk en expliciet wordt geattesteerd dat verzoeker een EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen heeft ontvangen ‘een zogenaamde residencia larga duración-CE’*”, merkt de Raad op dat het de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet verweten kan worden geen rekening te hebben gehouden met dit attest nu uit de stukken van het administratief dossier duidelijk blijkt dat hij hiervan geenszins op de hoogte was op het moment van het treffen van de bestreden beslissing. Immers blijkt dat verzoeker dit attest pas na het nemen van de bestreden beslissing bij fax van 9 september 2011 aan de gemachtigde heeft overgemaakt. Geheel ten overvloede merkt de Raad op dat zo verzoeker meent dat hij wel in het bezit is van een verblijfskaart *“EG- langdurig ingezetene”*, hij steeds een nieuwe aanvraag kan indienen.

De bestreden beslissingen steunen op dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Een schending van de door verzoeker opgeworpen wets- en verdragsartikelen en beginselen kan niet worden aangenomen.

Het enige middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER